

tí pokutu a prípadne sa mu zastaví i ďalšia dodávka. Toto opatrenie malo slúžiť k tomu, aby ceny výrobkov firmy T. boli v celej republike jednotné a zároveň aby bola vylúčená súťaž medzi jednotlivými predavateľmi. — Žalovaný oznámil žalobníka firme T., že sa podľa uvedenej zmluvy nezachováva a že predáva jej výrobky za cenu nižšiu, než ako ju firma stanovila. Na to firma T. žalobníkovi zadržala u nej složenú kauciu a zastavila dodávanie svojich výrobkov. — Žalobou pre nekalú súťaž domáhal sa žalobník, aby žalovaný bol uznaný povinným oznámenie u firmy T. odvolať a nahradiť mu škodu, ktorú utrpel tým, že bol vylúčený z predaju firmy T.

Oba nižšie súdy žalobu zamietly, o d v o l a c í s ú d z týchto dôvodov: Zákon proti nekalej súťaži stanoví v § 1, že žalovaný môže byť ten, kto v hospodárskych stykoch dostane sa v rozpor s dobrými mravmi súťaže konaním, spôsobilým poškodiť súťažiteľa. Je tedy podstatnou náležitosťou konania proti zákonu proti nekalej súťaži rozpor s dobrými mravmi súťaže. — Podľa zisteného skutkového stavu boli obe strany v obchodnom spojení s firmou T., oba podpísali prejav, že všetky výrobky budú predávať za ceny firmou stanovené. — Dokázané bolo, že svedkyňa Veronika D. prejavila v obchode žalovaného, že žalobník jej ponúkal gramofon na splátky za 1100 Kč, miesto skutočnej ceny 1200 Kč. — Ponúkание tovaru značkového pod cenou je v rozpore s dobrými mravmi súťaže. Keď tedy žalovaný o tom, čo sa od žalobkyne Veroniky D. dozvedel, urobil oznámenie firme T. tým cieľom, aby bola učinená náprava, nekonal vôbec proti dobrým mravom súťaže a to tým menej, keď svedkom Fridrichom M. bolo dokázané, že firma také jej oznámené prípady sama vyšetruje a podľa výsledku opatrenia činí a keď svedkyňou Veronikou D. bolo dokázané, že žalobník gramofon skutočne pod cenou ponúkal. Okolnosť, že žalovaný napísal v liste, že sa domnieva, že žalobník D. stroj skutočne odpredal, lebo svedkyňa stroj u žalovaného nekúpila ako bola sľúbila, na veci nič nemení, lebo dodatok tento môže sa považovať len ako údaj ďalšieho dôvodu k vykonaniu vyšetrenia veci, ktorý vyplýva logicky z preukázaného ponúkania gramofonu pod cenou.

Na vyšší súd nespoznal zákonného dôvodu, aby rozsudok odvolacieho súdu bol zmenený, účinnosti pozbavený alebo rozviazaný.

Čís. 14404.

Kritika vydaného diela (slovníka), ktorá nesmeruje k tomu, aby pozícia podniku, ktorý zľahčované dielo vydal, bola v súťaži oslabená, ale je vedená výlučne verejným záujmom, nespadá pod posúdenie podľa zákona proti nekalej súťaži, aj keď kritika bola spôsobilá podnik poškodiť a kritik tejto spôsobilosti poškodenia bol si vedomý.

(Rozh. z 24. V. 1935, Rv IV 471/34.)

Podľa tvrdenia žalobníkov zamýšľali títo vydať maďarsko-slovenský slovník a v prospekte, v ktorom vyzývali obecnosť k odberaniu, otlačili na ukážku dve strany slovníka. Na to uverejnená bola v časopise P. kri-

tika týchto dvoch strán slovníka pre žalobníkov nepriaznivá. Túto kritiku napísal II. žalovaný údajne z poverenia I. žalovaného, ktorý tiež zamýšľal vydať slovensko-maďarský slovník. Žalobníci domáhali sa žalobou, podanou pre nekalú súťaž, aby žalovaní boli uznáni povinnými zdržať sa zažalovaných údajov, odvolať tieto údaje v časopisech a zaplatiť odškodné.

Oba nižšie súdy žalobu zamietly, odvolací súd z týchto dôvodov:

V odvolacím řízení odvolací soud provedl odvolateli navržené důkazy výsledkem svědků dra Emericha K., Josefa H., Štěpána F. a Štěpána D. o tom, že I. žalovaný Ján H. se veřejně v kavárně vychvaloval, že nepříznivá kritika v časopise P. byla napsána za tím účelem, aby odvrátila obecenstvo od koupě konkurenčního slovníku žalobců. — Ve věci samé stačí poukázat na podstatně správné důvody rozsudku prvního soudu s vyloučením důvodu, že ustanovení zákona proti nekalé soutěži nevztahují se na literární kritiku. — Forma, v jaké se údaj stal, tu nerozhoduje, neboť i literární kritika může se přičítati ustanovení zákona proti nekalé soutěži, když pod předstíraným veřejným zájmem se skrývá soutěžný účel. Nepatří sem údaje nepříznivé kritiky jen tehdy, když jsou vedeny vyššími cíli nebo vůbec pochází od osob, jež mají na věci jen zájem ryze soukromý a osobní bez ohledu na soutěžní poměry. Podle toho literární kritika je jen v tom případě nezávadná ze stanoviska zákona proti nekalé soutěži, když nesouvisí s účelem soutěžním. Právě z tohoto důvodu považoval odvolací soud za nutné, aby skutkové zjištění prvního soudu v tom směru bylo doplněno. — Na základě výpovědi svědka Emericha K. bylo zjištěno, že tento spolu se svědkem Josefem H. byl na bytě I. žalovaného Jána H. a Josef H. nabídl tomuto žalovanému spolupráci se žalobci v tom smyslu, aby nebyl vydán zvláště slovník žalobců a zvlášť slovník žalovaného H., nýbrž, aby se autoři dohodli na společném vydání. Při této příležitosti I. žalovaný H. sice ironisoval jazykovou znalost žalobců na základě chyb, které se na ukázkových stranách prospektu vyskytly a z toho důvodu i poukázal na obtíže spolupráce se žalobci, jinak však se při tom nevyjádřil agresivně o slovníku žalobců a svědku K. vůbec není známo, že by se I. žalovaný H. byl vyjádřil, že poškodí podnik žalobců nebo že odvrátí koupěchtivých od jejího slovníku. Dále je touto svědeckou výpovědí zjištěno, že spolek K. sice podporoval a rozšiřoval slovník I. žalovaného H., ale tehdy II. žalovaný dr. František Sz. neměl vůbec funkci ve zmíněném spolku a také neměl účast na vydání slovníku I. žalovaného H. Ani svědek Štěpán F. nic neví o tom, že by se byli žalovaní spolčili k útoku na slovník žalobců a též nikdy neslyšel nějaké vyjádření v tom smyslu od I. žalovaného H. Rovněž svědek Štěpán D. nic neví, že by se I. žalovaný H. vyjádřil, že odvrátil obecenstvo od nákupu slovníku žalobců. Pokud se týče činnosti II. žalovaného dra Sz. ve spolku K., bylo na základě výpovědi tohoto svědka zjištěno, že zmíněný žalovaný jenom do dubna 1932 vedl tento spolek jako ředitel, dostával však pevný plat a neměl žádný hmotný zájem na vydávaných dílech, že od uvedené doby vede spolek po stránce literární svědek D. a že spolek K. se pokoušel prodávati slovník I. žalovaného H. a proto jej vzal do komise, že však prodal jen několik

kusů. — V otázce, zda tu jest skutková podstata nekalé soutěže podle § 10. zák. p. n. s. uvéstí jest toto: Zákon proti nekalé soutěži upravuje jen soutěžní poměry podnikatelů mezi sebou. Avšak do soutěžních poměrů podnikateli mohou rušivě zasahovati i kterékoliv jiné osoby, proto zákon podřizuje i tyto osoby civilním a trestním sankcím zákona. — Za podnikatele v souzeném případě mohou se považovati jenom žalobci na jedné a I. žalovaný H. na druhé straně, ježto vydali podobný slovník. Také tato samostatně provozovaná činnost má ráz podniku, ježto i slovník je určený pro hospodářský oběh a může býti trvalým zdrojem příjmů. Jde o to v jakém poměru stojí I. žalovaný H. ke sporné kritice a zdali se po případě dostal v této příčině do rozporu se zákonem proti nekalé soutěži. — Nebylo sporné, že spornou kritiku napsal a dal uveřejniti II. žalovaný dr. Sz. Odvolací soud sdílí názor prvního soudu, že vytčené vady jsou v podstatě kritikou a byly způsobilé poškoditi podnik žalobců v soutěžitelských stycích, z čehož nepřímě vyplývá výhoda podniku prvního žalovaného. — Otázkou je, zda I. žalovaný H. bral účast na zlehčování, v jakém vztahu je k uveřejněné kritice a zda jeho jednání stalo se za účelem soutěže, zda směřovalo k tomu, aby posice zlehčovaného podniku žalobců byla v soutěži seslabena. I když odvolací soud shledal, že údaje kritiky nelze považovati za nepravdivé, nicméně mohou tu býti ještě jiné okolnosti, které přes pravdivost údaje činí jednání jeho zavržitelným a také pravdivých skutečností lze zneužívat k uplatnění nízkého smýšlení a ke sledování nečestných cílů. — Za účelem zjištění těchto náležitostí skutkové podstaty nekalé soutěže byli slyšeni žalobníky navržení svědci. Z nich jedině Josef H. udal, že když začátkem srpna 1932 vyhledal I. žalovaného H. na jeho bytě za tím účelem, aby nebyly vydány dva slovníky, ale práce obou stran byla spojena a vyšel jen slovník jeden, vyjádřil se I. žalovaný v tom smyslu, že postaráno bylo o to, aby slovník žalobců byl znemožněn a vyjde brzo článek v časopise P., který všechny chyby prospektu resp. jeho dvou ukázkových stran sdělí čtenářstvu. Této výpovědi nelze věriti, poněvadž tento svědek dle vlastní výpovědi vedl celý podnik žalobců ohledně vydání jejich slovníku a jako takový je na tomto podniku i materiálně zúčastněn, je tedy na věci silně interesován. Kromě toho výpověď svědka H. je naprosto vyvrácena výpovědí na věci neinteresovaného svědka Emerica K., který při rozhovoru svědka H. s I. žalovaným H. byl přítomen, avšak nepotvrdil, že by I. žalovaný H. se vyjádřil agresivně o slovníku žalobců, nebo že by učinil narážku na nějaký článek v P. — Hlavně však výpověď svědka H. sama sobě odporuje v tom, že rozhovor se žalovaným na začátku srpna 1932 dle jeho výpovědi ihned téhož dne sepsal v předloženém dopisu, avšak z dopisu, pod E) k důkazu této okolnosti předloženého, plyne, že je psán mnohem později. Že inkriminovaná kritika byla napsána na podnět nebo na popud žalovaného H., totiž stala se za účelem soutěže, prokázáno nebylo. Poněvadž tuto náležitost nekalé soutěže žalobci nedokázali a tvrzení žalovaných podporovali i na věci neintereso-svědci, vzal odvolací soud do přísahy žalované H. a Sz. Na základě přísahné výpovědi těchto žalovaných bylo zjištěno, že II. žalovaný Sz., když obdržel prospekt se dvěma ukázkovými stranami slovníku žalobců a shledal, že maďarský text je vadný, dotázal se I. žalovaného H., jako svého bývalého kolegy a slavisty, s nímž se setkal náhodou na ulici, zda slo-

venský text ukázkových stran je bez vady. I. žalovaný H. ukázal II. žalovanému dr. Sz. vady v slovenském textu podle pravdy a domníval se, že sdělené vady chce použití v rámci Masarykovy Akademie, jako člen jejího předsednictva. — Žalovaný v době dané informace ještě nevěděl, že II. žalovaný Dr. Sz. hodlá tato data uveřejnit v tisku a dozvěděl se o inkriminovaném článku teprve, když vyšel v novinách. Za tohoto stavu věci jde tu u I. žalovaného H. o vyžádané důvěrné sdělení, které dělo se bezplatně a odpovídalo pravdě, takže žaloba podle § 10 zák. proti nek. sout. proti tomuto žalovanému není důvodná (§ 10, odst. 3 cit. zák.). — Avšak žaloba je neodůvodněná také proti II. a III. žalovaným dr. Franitšku Sz. a Edmundu T. — Dr. Sz. napsal inkriminovanou kritiku jako spisovatel, kritik, linguista. Podle jeho udání, které výsledky průvodního řízení vyvráceno nebylo, napsal je proto, že jako člen předsednictva Masarykovy Akademie rozhořčil se nad tím, že, ačkoliv tato k schválení maďarského textu ještě nedala souhlas, žalobci v prospektu mluví o tomto schválení a že se používá tohoto domnělého schválení k obchodním účelům. Z druhé strany chtěl zameziti, aby slovník s takými vadami dostal se do rukou obecnstva. Odpovědnost III. žalovaného Edmunda T. se dle žaloby zakládá jen na tom, že jako vydavatel časopisu P. inkriminovanou kritiku uveřejnil. — Předpokladem žalovatelnosti této kritiky dle zákona proti nekalé soutěži bylo by, že by byla bývala napsána a uveřejněna za účelem soutěže, totiž buď za účelem reklamy pro slovník prvního žalovaného nebo jiného konkurenta, nebo snižování slovníku žalobců a ztěžování jejich posice při soutěži. I když bylo shledáno, že kritika byla způsobilá poškoditi podnik žalobců, tato okolnost v souzeném případě přece nepadá na váhu, poněvadž nebylo dokázáno, že by byla bývala napsána a uveřejněna za tím účelem, aby přivedla újmu zlehčovanému podniku v soutěžném boji. Slyšenými svědky K., F., D., H. nebylo prokázáno, že žalovaní Dr. Sz. a T. byli na prosperitě slovníku žalovaného H. nějak interesováni, ani to, že kritika byla napsána a uveřejněna na návod nebo podnět žalovaného H. Když není soutěže, nemůže býti řeči ani o nekalé soutěži. Proto uveřejněnou kritiku ve smyslu zákona proti nekalé soutěži nelze označiti za závadnou, ježto nesouvisí s účelem soutěžním, nestala se tedy ani v hospodářském stylu, což také platí i o důvěrném sdělení I. žalovaného II. žalovanému. — Návrhu žalobců na doplnění důkazů výsledkem profesora C. na okolnost, že dne 1. V. 1933 první žalovaný se mu doznal, že dal dru Sz. materiál pro inkriminovaný článek, vyhověno nebylo, ježto, i kdyby navržený svědek to potvrdil, nebylo by prokázáno, že skutečně se tak stalo před uveřejněním článku, první žalovaný mohl se tím případně jen chlubit. Ani důkazy znalci o tom, že v kritice jako chybné označené obraty a tóny nejsou chybnými, nebylo třeba, když vědomosti soudu v tom ohledu na posouzení věci úplně vystačují.

N a j v y š š í s ú d dovolaci žiadosť zamietol. D ô v o d y :

V otázke, nadhodenej v dovolacej odpovedi I. žalovaného, či literárna kritika tiež podlieha zákonu proti nekalej súťaži, dovolací súd osvojuje si právne stanovisko napadnutého rozsudku. Len treba opraviť názor odvolacieho s ú d u, podľa ktorého uvádzanie pravdivých skutočností je podľa zákona zavržiteľné len vtedy, keď sa ich zneužíva k uplatneniu nízkeho

smýšľania a ku sledovaniu nečestných cieľov, lebo podľa 2. odst. § 10 cit. zák. môže byť nastupované tiež proti tomu, kto cieľom súťaže, jestli nie je zvláštnou okolnosťou nútený, učiní pravdivé údaje vo vedomí, že môžu podnik v značnej miere ohroziť. Ani tu sa nevyžaduje, aby zľahčovateľ priamo zamýšľal privodiť škodlivý účinok svojich údajov.

Lež, ako to odvolací súd správne vyložil, treba je k zodpovednosti tak podľa 1. odst. ako aj 2. odst. § 10 cit. zák., aby konanie to stalo sa cieľom súťaže, v dôsledku toho kritika, ktorá nesmeruje k tomu, aby pozícia zľahčovaného podniku bola v súťaži oslabená, ale je vedená výlučne verejným záujmom, nespadá pod posúdenie podľa zákona proti nekalej súťaži, keď aj kritika bola spôsobilá poškodiť určitý podnik, ba ani vtedy nie, keď kritik bol si vedomý, že môže tak v značnej miere ohroziť podnik, ktorý kritizované dielo vydal.

Tohože merítka treba použiť aj s hľadiska § 1 cit. zák., lebo i tu kladie sa dôraz na dobré mravy súťaže v hospodárskom styku.

Odvolací súd si v podstate správne vytýčil právne smernice podľa ktorých treba riešiť sporný prípad a jde — vzhľadom na obsah dovolacej žiadosti — predovšetkým o to, či sú podstatné dovolacie sťažnosti vznesené proti zisteniu skutkového stavu čo do konania I. žalovaného.

Odvolací súd neprijal svedectvo Jozefa H. a niet podstatnej formálnej vady, čo do jeho hodnotenia. Keď však jeho výpoveď nebola prijatá, niet podľa zisteného odvolacieho súdu opory pre záver, že I. žalovaný konal v tejto veci cieľom súťaže. Lebo plyní z týchto zistení, že II. žalovaný pisateľ inkriminovaného článku, ktorý je literárnym redaktorom časopisu, v ktorom bol článok uverejnený, prišiel k I. žalovanému z vlastnej iniciatívy, aby s jeho pomocou skontroloval jazykovú správnosť slovenského textu reklamnej ukážky slovníka a že mu I. žalovaný vysvetlil určité vady v tomto ohľade.

V tom treba súhlasíť s vývodmi dovolacej odpovedi, že rečené údaje nie sú toho druhu, ktoré má zákon na mysli v 1. odst. § 10 a v 2. odst. § 2, nebo taká informácia netýka sa vôbec »pomerov podniku«, ale ide len o posúdenie správnosti, alebo nesprávnosti jazykových tvarov, ktoré v danom prípade mohol podať každý, maďarskej i slovenskej reči dobre znalý inteligent.

Nemá tedy rozhodujúceho významu a ani inak nestačí sama o sebe k zdôvodneniu zodpovednosti I. a II. žalovaných skutočnosť, že II. žalovaný obrátil sa práve na I. žalovaného, ktorý chcel vydať samostatne slovník a bol tedy v súťažnom styku so žalobníkmi, a ani tá skutočnosť, že I. žalovaný údajne pozdejšie sa vyslovil, že on dal materiál II. žalovanému k inkriminovanému článku.

Preto odvolací súd neporušil formálneho práva, keď z dôvodu ním vyloženého pominul dôkaz svedkom C. o posledne uvedenej okolnosti. Veď ani z tej by neplynulo, že I. žalovaný bol skutočne inšpirátorom inkriminovaného článku a to v tom obsahu, ako bol uverejnený. Neplyní tiež zo zistenia odvolacieho súdu a ani dovolacia žiadosť netvrdí, že iné údaje článku, ktoré sa priamo dotýkajú pomerov podniku žalobníkov najmä ich pomeru k Masarykovej Akademii, boli čerpané z informácie I. žalovaného.

Pokiaľ ide o II. žalovaného — nehľadiac na už odbytú okolnosť, že on sa obrátil o informáciu k súťažiteľovi žalobníkov — nemožno zistiť len z vlastného obsahu ním písaného inkriminovaného článku, že tento žalovaný písal ho nie z verejného záujmu, ale cieľom súťaže. Žalobníci síce právom poukazujú v dovolacej žiadosti, že pachateľom zľahčovania môže byť i nesúťažiaci osoba, avšak keď nebol dokázaný na strane I. žalovaného čin, priečiaci sa súťažným právnym zásadám, ktorého by si musel byť vedomý aj II. žalovaný, niet tu pri nedostatku iných závažných skutočností činu nekalej súťaže ani na strane tohoto.

Čís. 14405.

U osôb, menovaných v § 4 zák. č. 34/1934 Sb. z. a n., nestačí preukázať, že sú bez zamestnania, ale rozhodná je aj okolnosť, aké majú príjmy.

(Rozh. z 28. V. 1935, R IV 177/35.)

Súd prvej stolice návrhu na vyhlásenie konkurzu proti Leopoldovi U. vyhovel, rekurzný súd vybavenie návrhu odložil z týchto dôvodov:

Dodatečným šetrením a to zpravou obvodného notárskeho úradu v Ch. z 18. února 1935 v spojení s protokolom téhož úradu ze 7. února 1935, pripojeným k rekursu, vyšlo na jevo, že rekurent byl v posledních letech obchodníkem s ovocem, že se však před dvěma lety hospodářsky shroutil, obchodu se vzdal a je teď vůbec bez zaměstnání. Bylo proto podle zák. č. 34/1934 Sb. z. a n. resp. vlád. nař. č. 260/1934 Sb. z. a n. uznati, jak se stalo.

Najvyšší súd usnesenie súdu rekurzného rozviazal a upravil rekurzný súd, aby skutkový stav pravidelne zistil a o návrhu na odloženie vyhlásenia konkurzu znova rozhodol. Dôvody:

Ustanovenie § 1 bod 3. zák. čís. 34/1934 Sb. z. a n. v znení vl. nar. čís. 260/1934 Sb. z. a n. platí podľa § 4 bodu 2 obdobne o osobách, ktoré prevádzaly samostatnú zárobkovú činnosť, musely sa jej pre hospodárske pomery vzdať a nemajú príjem, ktorý sa rovná príjmu uvedenému v odst. 1 § 4 cit. zák. Nestačí preto u týchto osôb preukázanie toho, že sú bez zamestnania, ale rozhodná je aj okolnosť, aké majú príjmy. Dlžník Leopold U. tvrdil v konkurznom pokračovaní, že žije zo sezónnych obchodov s jablkami. Taktiež potvrdili Benjamin Š. a Leopold Sz. podľa zápisnice spísanej na notárskom úrade v Ľ., na ktorú sa napadnuté usnesenie odvoláva, že dlžník pôsobí ako obchodný sprostredkovateľ na províziu. Bolo preto povinnosťou rekurzného súdu, aby zistil, aké príjmy tato činnosť dlžníkovi prináša, a to tým viac, keď z vyúčtovania, pripojeného k spisu okresného úradu v Ľ. vychádza, že dlžník dostal za sezónu 1934 od firmy P. 11.000 Kč. Rekurzný súd sa však touto otázkou nezoberal a skutkový stav v tomto smere nezistil.